

den ene, som ikke var den endelige, mod **Ændringsforslaget**, og den anden, der blev den endelige, for **Ændringsforslaget**, ligesom der dernæst nu foreligger en vedtagen Paragraph, der ligesom gaaer ud fra en Forudsætning, som er den modsat, der blev vedtaget ved § 1, og ligesom der altsaa foreligger modstridende Afstemninger fra **Thingets Side**, saaledes skal jeg henstille, om ikke **Thinget** nu vil fastholde den sidste, nemlig den ved § 2, og altsaa lade de følgende Paragrapher svare til denne Paragraph, men ikke til § 1. Jeg kan ikke komme fra, at det er en meget uheldig Forandring, der er foretaget ved § 1. Jeg troede virkelig, at Majoriteten efter Alt, hvad der var blevet anført, vilde have erkjendt, og jeg troer ialtsald, at Majoriteten dog endnu vil komme til at erkjende, at det ikke gaaer an at behandle Spørgsmaal af denne Art saaledes, som det vil ske, naar den paapegede Bestemmelse bliver staaende. Den ærede Ordfører har virkelig meget klart og meget skarpt udviklet den Maade, hvorpaa Bestemmelsen i § 1 i sin Tid blev til, og det er erkjendt, at der for at gennemføre den Grundsaetning, hvorom der er Spørgsmaal, behøvedes Undersøgelser, for at man kunde finde den rette Form for Gjennemførelsen. Det er imidlertid vitterligt, at disse Undersøgelser ikke have fundet Sted; det er vitterligt, at Loven altsaa endnu har den samme usuldkomne Form, den fra først af har havt, og det er fremdeles vist, at den, som den nu er affattet medfører store Ulemper ved Anvendelsen. Der er intet Sted, hvor man i den Henseende har kunnet have et klarere og tydeligere Overblik end netop i Indenrigsministeriet; der har man kunnet see, paa hvilken uheldig Maade mangfoldige af disse Bestemmelser maatte virke og et meget slaaende Exempel derpaa — ja, det gjør mig ondt, at jeg skal sige det, da det er mod min ærede Vens og Collegas Dnske — er Theatret, det er, som der blev udhævet af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Afdelingsledende (Monrad), et slaaende Exempel paa de Ulemper, der ere forbundne med Loven, som den nu er. Jeg anseer det som ligesom min Pligt som Indenrigsminister at advare **Thinget** imod for en ubestemt Tid at fastholde en Lovregel, som i Anvendelsen har saa

væsentlige Ulemper med sig som den nærværende. Jeg har allerede sagt og gjentager her — jeg er nødt dertil, da man ellers vilde bebrejde mig, at jeg har bragt Loven frem saaledes, som den nu er — at jeg har bragt den frem for dette enkelte Aar, fordi jeg kun havde Valget derimellem og Intet at gjøre. Jeg maatte altsaa gjøre det, men jeg vilde under andre Omstændigheder ikke have gjort det, fordi jeg anseer Lovens Forskrifter for at være saa uhenigtsmæssige, at det i saa Tilfælde ikke kunde forsvares at gjøre det. Jeg troer, at det ved alle saadanne Spørgsmaal maa erkjendes, at baade Regjeringen og **Thinget** bør samvirke, thi ligesaa vist som det er en Selvfølge, at Regjeringen ikke kan sætte den Art Sager igjennem uden **Thingets** velvillige Understøttelse, saaledes troer jeg dog ogsaa, **Thinget** paa den anden Side maa erkjende, at det dog i en Sag, hvor Meningsforffjellen er saa stor, at det kun kommer an paa een Stemme og altsaa virkelig grændser til Tilfældighed, ikke er formeget forlangt, naar Regjeringen mener, at der ogsaa maa tages noget Hensyn til Regjeringens Anskuelse i en Sag af denne Bestaaffenhed. Regjeringen skal jo dog virkelig ogsaa vaage over en hensigtsmæssig og forstandig Anvendelse af Pengene, og jeg har derfor anseet det for min Pligt allerede i Aften, uden Hensyn til hvorledes Afstemningen vil falde, meget bestemt at udtale min Anskuelse i denne Henseende. — Jeg troede ikke, at jeg havde behøvet at gjøre det saa skarpt og bestemt, da jeg virkelig, som sagt, havde troet, at **Thingets** Majoritet navnlig efter Ordføreren's klare og tydelige Udvikling vilde have fulgt den Mening, uden at der behøvedes en saa skarp og bestemt Udtalelse som den, der nu senere er bleven mig af tvungen.

Ordføreren: Forsaavidt den ærede Ministers Bemærkninger skulde være fremkaldte ved, at jeg ikke bestemt har erklæret, hvorledes Udvalgets Fleertal stiller sig til de foreliggende Forslag, da er det jo en Selvfølge, at jeg ikke kunde gjøre det, eftersom Fleertallet i Mellemtiden ikke har kunnet conferere. Jeg anseer det imidlertid for min Pligt som Ordfører at